

Ristiretki, kostoretki [YP]

Post by hitodama on Dec 13, 2011, 12:30am

Zaumlan alueilla riehunut järkyttävän voimakas lumimyrsky oli viimein lakannut ja alueella majailevat ihmiset pääsivät pitkästä ajasta liikkumaan vapaasti - tai niin vapaasti, kuin hangen ja ikiroudan peittämällä alueilla nyt vain oli mahdollista. Myräkkä oli kahlinnut myös maisemiin Stuckald Citystä asti etsiytyneen Reliamin hyväksi toviksi kaupunkiin, jossa hänellä oli ollut runsaasti luppoaikaa niin parempien talvivarusteiden hankkimiseen kuin myös varsin synkkiä polkuja pitkin matkaavien ajatustensa setvimiseenkin. Näillä tienoin hän oli muutama vuosi takaperin menettänyt jalkansa, juuri näillä vuorilla oli jättimäinen mamoswine riehaantumalla sitonut hänet loppuiäkseen pyörätuoliin. Silloin pokémoniton nuorukainen ei ollut voinut tehdä mitään, mutta nyt olivat asiat toisin. Olkoonkin, että hänellä oli seuranaan ainoastaan hyönteistyypin scyther, oli mokoma ötökkä osoittautunut viimeisten viikkojen aikana ihmeen sinnikkääksi tappelijaksi. Ei sirkasta toki mamoswinea olisi pieksemään, mutta eiköhän tämä saisi edes väsytettyä mämmuttia sillä välin, kun kouluttajansa asettautuisi aseisiin vasta keksimäänsä kostotoimenpidettä varten. Alkujaan hän oli ehkä lähtenyt Zaumlaan vain sulkeakseen ympyrän ja näyttääkseen vuoristoille, etteivät nämä olleet nujertaneet häntä, mutta asiat olivat muuttuneet pakollisen kaupunkiloman aikana. Kuullessaan eräässä kaupassa ihmisten keskustelevan tavoista, joilla myrskyn aiheuttaneen bearticin saisi talttumaan, oli nuorukainen nimittäin saanut idean: vaikka hän ei voisi mitenkään riistää henkeä mamoswinelta, kuten bearticille päädyttiin tekemään, voisi hän kyllä viedä siltä elämän samaan tapaan, kuin se otus oli vienyt häneltä. Hän voisi kahlita mämmutin ikuisiksi ajoiksi poképallon sisään.

Vaikka päivä oli aurinkoinen, suhteellisen leuto ja suorastaan kaunis, oli pitkää retkeä varten varustautunut Reliam kääriytynyt syvälle talvikampeidensa sisään hänen rullaillessaan kapeaa polkua pitkin vuoriston juurella. Mies hymyili julmasti itsekseen hänen etsiskellessään paikkaa, josta hän pääsisi nousemaan hieman ylemmäksi kallioille, suurempien jääpokémonien asuinsijoille. Pallosta ulkona oleva Saramu käveleskeli vaitonaisena omistajansa perässä ja katseli varuillaan ympärilleen. Siitä tuntui, että kouluttajallaan oli jotakin ikävää mielessä, mutta hyönteinen ei osannut arvata mitä se mahtoi olla. Niinpä scyther ei voinut kuin seuraila omistajansa ja toivoa, ettei tämän mystinen suunnitelma koituisi kohtalokkaaksi kummallekaan matkalaisista.

Aika kului. Taivaltaminen oli kaikkea muuta kuin helppoa, mutta itsepäisellä sinnikkyydellään ja hyvällä ruumiillisella kunnollaan Reliam taisteli tiensä ylemmäksi kallioille, vaikka kaikkein jyrkimmät paikat hänen olikin pakko jättää koluamatta. Viimein ensimmäisen päivän iltana hän tajusi saapuneensa alueelle, jossa oli aikoinaan silloisen tyttöystävänsä kanssa retkeilyt. Muisto oli erittäin katkeransuloinen ja sai kovaluontoisen nuorukaisen vaikuttamaan suorastaan murhanhimoiselta, mikä vuorostaan teki Saramun entistä huolestuneemmaksi. Mies ei ollut vielääkään katsonut asiakseen selittää pokémonilleen heidän matkansa määränpäättä tai edes sitä, minkä perässä he alkujaan olivat vuorille kotoaan lähteneet. Kuuliaisena olentona scyther ei kapinoinut tai kyseenalaistanut kouluttajansa tahtoa, vaikka ensimmäistä kertaa sen olisi omansa ja ihmisen turvallisuuden nimissä niin tehnytkin mieli tehdä. Vaitonaisissa tunnelmissa kaksikko pystytti vaatimattoman leirin yöksi ja jatkoi matkaansa heti päivän sarastaessa, kuten tapahtui seuraavan ja sitäkin seuraavana päivänä. Niin kuin todettua, aika kului.

Viidentenä vuorikiipeilypäivänä mies ja scyther alkoivat olla jo niin korkealla, että minkäänlaisia pyörätuolille soveltuvia polkuja ei tullut enää vastaan. Molempien oli nälkä ja vilu, sillä matka oli venynyt vielä pidemmäksi kuin Reliam oli olettanut ja etenkin muonavarat alkoivat vaatia säännöstelyä riittääkseen koko reissun ajaksi. Kaikesta huolimatta mitään mamoswineä muistuttavaakaan ei tullut vastaan, ja kun parivaljakko viimein kohtasi heiveröisen ja närkiintyneeltä vaikuttavan delibirdin, napsahti Reliamin pinna viimein poikki.

"Ei ole totta! EI OLE TOTTA! Nyt täällä kyllä näkyy vain jotain saakelin pingviinejä, kun saisi tulla ihan mitä vain tämä typerä vuoristo ikinä keksii! Saramu, listi se! Quick attack!" Miehen rajattomalta vaikuttava raivo suorastaan pelotti scytheriä, joka teki parhaansa toimiakseen ihmisen käskyn mukaan ilman, että delibird sentään oikeasti heittäisi henkeään. Hyönteinen syöksyi määrättyä iskua käyttäen

valmiiksi heikkoa lintua vasten ja sai tämän tuiskahtamaan voimalla vasten vuorensinämää. "Uudestaan! UUDESTAAN!" Saramu hyökkäsi kerran ja toisenkin, mutta kun delibird vaipui pökertyneenä maahan, lopetti sirkka siihen paikkaan. Se ei iskisi avutonta vihollista, vaikka kouluttajansa tekisi mitä.

"No mikä nyt on, sehän hengittää vielä?! Tee siitä, tee-- Äääärh, ihan sama!" Scyther ei reagoinut, mikä sai miehen hakkaamaan turhautumisesta suunniltaan nyrkkejään vasten pyörätuolin käsinojia. Muuta hän ei kuitenkaan voinut tehdä, sillä pokémonit olivat liian epätasaisessa maastossa, eikä hän pääsisi itse näiden luokse kuin ryömimällä, mikä ei sekään tuntunut liian houkuttavalta vaihtoehdolta. Näin ollen miekkonen ei voinut kuin luovuttaa.

"Eikä, ei... Hittojako me täällä sitten tehdään? Ilman sitä mamoswineä... Aivan sama. Mennään pois", nuorukainen samassa yllättäen päätti. Kun asiaa nyt pysähtyi ajattelemaan, olihan se nyt oikeastaan tyhmää olettaa pokémonin pysytelleen aloillaan usean vuoden ajan vain yhtä pahaista kostoretkeläistä odottamassa. Otushan oli voinut vaeltaa ties kuinka kauas, kenties päätyä jo pyydystetyksi tai vaikka kuollakin! Sen löytäminen muutamassa päivässä oli yksinkertaisesti mahdotonta. Mitä nuorukainen oli edes ajatellut suunnitelmaa laatiessaan? Ei ilmeisesti mitään, hän joutui epäonnistumisen ja itsesyytösten täyttämässä mielessään päättelemään.

Paluumatka kävi sentään kiipeämistä joutuisammin helpomman kulkusuunnan ja tutuksi tulleen reitin ansiosta, mutta pari päivää vuoriston juurelle pääseminen siitä huolimatta vei. Matkanteko tuntui molemmista kulkijoista vallan kiusalliselta, sillä tunne luovuttamisesta ja häntä koipien välissä karkuun luikkimisesta varjosti heidän molempien mieliä - Saramulla tosin vain siitä syystä, että se aisti tunteen huokuvan niin vahvana kouluttajastaan. Kulkemisen aikana vastaan ei kuitenkaan tullut juuri mitään, mikä olisi vienyt heidän ajatuksiaan muualle, kunnes vasta aivan vuorten juurella kaksikon eteen putkahti jälleen uusi pokémon. Tämä yksilö oli vielä delibirdiäkin pienempi, muttei vaikuttanut linnun tavoin tosin mitenkään nääntyneeltä. Tappiomielialan valtaama Reliam aikoi jättää sininahkaisen luupään, bagonin, omaan arvoonsa ja vain jatkaa matkaansa, mutta lohikäärmeenalku itse näki tilanteen toisin. Siinä mielessä se oli samaa mieltä tuon kohtalokkaan mamoswinen kanssa, että se ajatteli ihmisen tunkeutuneen sen reviiirille ja ansaitsevan siten hädetyksi tulemisen, joten villisti huutaen pokémon yritti hyökätä selin kääntyneen nuorukaisen kimppuun. Saramu oli onneksi nopeampi ja ehätti syöksemään bagonin pois kurssilta ennen kuin tämä ehti tavoittaa Reliamia, mutta luupää ei tästä lannistunut. Se nousi takaisin jaloilleen ja lähti nyt scytheriä kohden hampaat ojossa. Reliamkin käänsi viimein huomionsa tapahtumia kohden, kun lohikäärme puristi leukansa kipeästi sirkkan jalkaan ja sai itseään suuremman ja kokeneemman ottelijan parkaisemaan kivusta.

Edes pitkään synkän mielialan vallassa ollut Reliam ei voinut estää itseään naurahtamasta hänen katsellessaan, kuinka Saramu pomppi sinne tänne yhdellä jalalla ja yritti saada sitkeää sininahkaa irrottamaan otteensa. Bagonin puruvoima oli sen verran merkittävä, että sirkka sai kuitenkin yrittää hyvän aikaa, ennen kuin sai toisen purukalustoineen irti koivesta. Lopulta lohikäärmeen ote kirposi ja Saramu sai tilaisuuden maksaa saamastaan kohtelusta vacuum wavella, jonka vastustajansa otti niin miehen kuin sirkkanikin hämmästykseksi vastaan edes yrittämättä väistää. Pokémon käänsi ainoastaan kovan päälakensa turvakseen, mutta se riitti: otus selvisi iskusta sen suuremmitta vahingoitta. Reliamin kohotellessa äimistyneenä kulmiaan syöksyi Saramu lempi-iskunsa quick attackin pauloihin, mutta bagon tarjosi uuden yllätyksen kierähtämällä nipin napin sivuun iskun tieltä ja lasauttamalla leukansa tällä kertaa hyönteisen käsivarren ympärille. Saramu ärjäisi ja joutui jälleen loikkelehtimaan jokseenkin nolosti ympäriinsä saadakseen luupään luopumaan otteestaan.

Kaksikon hullunkurista tanssahtelua katsellessaan tuli Reliam ajatelleeksi jälleen suunnitelmaansa mamoswinen pyydystämisestä. Hän oli hankkinut sitä varten jopa hävyttömän kalliin heavy ball - pokéballon, jolle nyt ei tosin ollut enää yhtään mitään käyttöä... Ellei hän sitten kokeilisi napata tuota ilmeisesti vallan vahvaa lohikäärmeenalkua itselleen. Olihan hän siinä hirveässä lumimyräkässä kamppaillessaankin tullut ajatelleeksi lisävoiman tarpeellisuutta, joten miksikäs ei? Jos tässä kerran pakko oli pokémonkouluttajana ruveta itseään pitämään, niin voisihan sitä saman tien hankkia edes yhden kasvatin, jota ei olisi tarpeen hävetä joka käännteessä.

"Ötökkä hei, käännä se kätesi tänne päin. Ei kun se toinen käsi, se jossa se örkki roikkuu!" mies huikkasi päätöksensä tehneenä ja kaivoi harmahtavan pallon esiin reppunsa kätköistä. Saramu totteli ja sai ilokseen huomata kouluttajansa tarjoavan hänelle apuaan, kun mies viskasi pallon kohti liikkumatonta maalia ja

vekotin sai tilaisuuden imaista pokémonin sisäänsä. Scyther oli vähällä kaatua puristuksen yhtäkkiä kadotessa kätensä ympäriltä, ja kun hyönteinen lopulta sai tasapainonsa takaisin, oli poképallon punainen hehku jo kadonnut ja bagon jäänyt sen vangiksi.

"Tjaa-a... Ei tämä sitten vissiin ihan turha reissu ollutkaan", Reliam mutisi itsekseen hymyillen, kun hän rullaili ottelupaikalle ja poimi hankeen jääneen pallon käteensä. Pyyhittyään lumet pois saaliinsa uudesta kodista tuli hän vilkaisseeksi pikaisesti myös scytheriä, jonka saamista haavoista tihkui hiljakseen kirkkaanpunaista verta puhtaanvalkealle hangelle. Vammat eivät olleet vakavia, mutta samalla vaivalla kouluttaja tutkituttaisi niin uuden kuin vanhan kasvattinsakin, joten seuraava määränpää taisi olla sillä ratkaistu.

"Tule, ötökkä. Häivytään täältä ja etsitään jostain pokécenter", miekkonen tokaisi huokaisten ja käänsi kulkupelinsä ympäri. Hieman ontuen lähti Saramu linkkaamaan ihmisen perään, ja varsin pian kaksikko jätti lumimaat taakseen ja suuntasi kohti Lemidaen kauniita kukkaketöjä.

Vaikkei ristiretki ollut päättynyt Reliamin kaavailemalla tavalla, tunsi hän olonsa siitä huolimatta varsin tyytyväiseksi.
